

[Pia Gjellerup]

Så skal jeg endelig spørge, om ministeren selv finder, eller i november, da han fik forelagt udkastet til Rigsrevisionens beretning, fandt, at det kunne være tvivlsomt og i strid med periodiseringsreglerne, at man fra en del af ministeriets område havde anmodet edb-leverandører om udstedelse af kreditnotaer i forhold til regninger for ydelser, man havde fået leveret, regninger, man havde modtaget, at man dér anmoder om kreditnotaer med løfte om, at man så kan få betalt, hvad der svarer til disse kreditnotaer, i det nye finansår. Var skatteministeren i tvivl om, at der lå et problem i en sådan fremgangsmåde, da han blev præsenteret for problemet – som ministeren siger det – i november?

Ole Espersen (S):

Der er noget, der slet ikke hænger sammen i denne sag, synes jeg. Nu har ministeren forklaret om baggrunden for, at Finansudvalget først blev orienteret den 13. februar. Baggrunden var, at Rigsrevisionens endelige rapport først skulle være færdig, for det kunne jo være, sagde ministeren, at Rigsrevisionen ville give Statskattedirektoratet ret. Det var ministerens ord. Men hvorfor fandt ministeren så anledning til allerede i november at anse dette for en meget alvorlig sag og drage omsorg for, at gentagelser ikke ville ske, hvis det kunne forholde sig således, som ministeren nu har sagt, at det kunne være, at Statskattedirektoratet havde ret i sine formodninger?

Det kan aldrig være en forklaring på at undlade at orientere Finansudvalget, hvis man som ministeren mener, at der er sket noget alvorligt; så kan det ikke være en forklaring, at man skulle vente, til den endelige rapport forelå. Men mit spørgsmål er altså nu: Hvorfor gør ministeren meget – og det var i november – for at undgå, at gentagelser sker af noget, som måske er fuldstændig korrekt, således at der ikke ville være nogen grund til at forhindre, at gentagelser skulle ske?

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Fru Pia Gjellerup gentager spørgsmålet, om ikke det er rigtigt, at dette er ressortministerens ansvar. Lad mig derfor gentage: Jo, det er mit politiske ansvar.

Det er også derfor, at det er mig, der står frem og beklager sagen over for Folketinget. Jeg har

erklæret mig enig i Rigsrevisionens kritik, og jeg har prompte taget initiativer for at undgå, at gentagelser sker.

Jeg må afvise, at Finansudvalget skulle være vildledt, men det er korrekt, at da aktstykket blev udarbejdet i november 1988, burde selvfølgelig de beløb, vi her taler om, være lagt oven i aktstykket. Når det ikke skete, så var det, som jeg før sagde, fordi Statskattedirektoratet tilsyneladende på det tidspunkt ikke har haft totalt overblik over de samlede udgifter. Det er selvfølgelig beklageligt, og derfor opbygges der i den nye Told- og Skattestyrelse en stærkere økonomifunktion til at styre økonomien og til at sikre hurtig og ordentlig information.

Hr. Ole Espersen spørger, hvordan det kan gå til, at jeg allerede i november betragtede det som en alvorlig sag.

Jo, fordi uanset hvilken karakter Rigsrevisionens kritik ville få, hvis der kom en kritik, så er det min politiske opfattelse, at der må ikke herske den mindste tvivl om bogføringsprincipper i skattevæsenet, fordi vi stiller så store krav til private virksomheders bogføring. Og alene det, at der kunne rejses et spørgsmål om det, var nok for mig til at iværksætte en række initiativer.

Men det, som hr. Ole Espersen og fru Pia Gjellerup har spurgt om, er, hvorfor jeg så ikke allerede på det tidspunkt begyndte at interesse mig for, hvilke embedsmænd eller andre der måtte være ansvarlige for det her, og, ærligt talt, dér synes jeg altså, at man skylder dem, der bliver kritiseret, en ordentlig sagsgang, før en minister skrider til noget så drastisk, og da skylder man de pågældende at afvente Rigsrevisionens endelige beretning.

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan forstå, at skatteministeren mener, at det er tilstrækkeligt og i orden for Finansudvalget og for Folketinget, at ministeren, når der foreligger en beretning fra Rigsrevisionen, først da orienterer om, at der er et problem, og først da erklærer sig enig i, at det er et problem.

Jeg vil gerne spørge skatteministeren, om han mener, at det er en ordentlig orientering i virkeligheden først at afvente, hvad vi – hvis vi foretager en sammenligning med, hvad der foregår uden for huset – kan kalde den endelige dom, før der tages initiativ til orientering af Folketing og Finansudvalg.